

[Svend Andersen (Rosk. a.)]

vej, lad mig nævne udbygningen af Amager Fælled og dette Panum institut, ja, det er vel næsten et skandaleagtigt eksempel på, hvordan man har bygget næsten i blinde. Denne enorme udbygning har man altså foretaget igennem de sidste 15 år, og man fortsætter alligevel.

Efter vores opfattelse er det en forkert anvendelse af samfundets ressourcer. Vi mener ikke, at samfundet på nogen måde har råd til, at vi lader op imod 30 pct. af en årgang få en universitetsuddannelse. Det er nu engang således, at der også skal være nogen til at producere nogle varer. Vi kan ikke alle sammen leve af bare at gå rundt og undervise hinanden.

Vi mener, at den nedsættelse af bevillingen, som undervisningsministeren her har foreslået, er et lille bitte skridt i den rigtige retning, men bestemt ikke noget ansvarligt, tilstrækkelig stort skridt, det er et alt for lille skridt. Bevillingen til Panum instituttet burde være nedsat væsentligt mere, end det her er foreslået.

Jeg skal med disse få ord give udtryk for, at vi kan medvirke til denne nedsættelse, men at vi altså ikke af denne grund på nogen måde ønsker at forpligte os til nogen som helst fortsættelse af udbygningen på Amager Fælled, tværtimod. Vi ønsker Amager Fælled-projektet nedlagt og solgt i stedet for anvendt som universitet.

Bertel Haarder (V):

Forslaget går ud på, at man skal stryge den 6. og sidste etape af Panumbyggeriet. Vi mener, at man også bør stryge den 5., i hvert fald foreløbig. Man kan endda diskutere, om ikke også den 4. etape uden særlig ulempe kunne udskydes, der er jo betydelig ledig kapacitet i nabobygningen, nemlig på rigshospitalet.

Jeg vil godt sige lidt principielt om vores stilling til de begrundelser, ministeren anfører i bemærkningerne for, at man har brug for denne 5. etape. Vi mener nemlig, at de planer, ministeren har for anvendelsen af 5. etape, er alt for luftige.

Tanken om at gøre Nørre Fælled-området til skueplads for nogle forsøg med sundhedsvidenskabelige fællesuddannelser og de deraf af-fødte planer om at samle så mange sundhedsuddannelser som muligt i området bygger efter venstres mening på nogle forældede teorier om stordriftfordele, som ikke holder for en nærmere analyse.

Al denne koordinering og integrering og samordning, som ministeren også vil have på andre uddannelsesområder, hvad opnår man egentlig derved? Man får nogle kæmpestore institutioner, hvor man må bruge en masse tid på at holde møder og koordinere hinandens aktiviteter. Men de studerende kan jo alligevel kun studere én ting ad gangen, de må alligevel vælge et bestemt fag, vælge et bestemt udsnit af varerne i det pædagogiske supermarked, man vil lave. Fordelen ved at have kantine sammen med studerende ved nogle nabouddannelser synes at være særdeles begrænset.

Hvad lærerkræfterne angår, vil samarbejdet først og fremmest betyde en ny mødeaktivitet af hidtil ukendt omfang. De, der kan have gavn af at udveksle erfaringer og befrugte hinandens forskning, kan jo gøre det, også selv om der er 1½ km eller 3 km mellem institutionerne, og også selv om man arbejder under forskellig ledelse.

Venstres alternativ til denne sammenroding af uddannelserne er en langt større anvendelse af det, som hedder meritoverførsel. Det vil sige, at studerende, der er begyndt på et studium, kan få godskrevet det, de har lært, hvis de skifter over til et andet studium, og at de kan skifte efter nogle liberale principper, så man ikke nøder nogen til at spille unødigt tid, hvis de vil skifte studium.

Bemærk, at de nye basisuddannelser, som vi har set eksempler på, ofte er præget af en hidtil ukendt grad af specialisering, bl. a. i forbindelse med det omsiggribende projektarbejde. Det eneste, der er bredt og alment anvendeligt i basisuddannelserne, er betegnelsen basisuddannelse. Bortset fra denne betegnelse, denne etiket, er der i høj grad tale om specialisering. Derfor mener vi, at hvis formålet er at nedbryde uddannelsesbåsene her i samfundet – og det mener vi at vi skal – så skal vi ikke slå uddannelserne sammen så meget som muligt under én hat med den centralisering, det medfører; vi skal i stedet for skabe lettere overgange imellem de forskellige uddannelser. Det er jo en ældgammel tankegang fra 1950'erne, som mange har talt om i årtier, men som vistnok på grund af organisationsmodstand aldrig er blevet til noget, men ikke desto mindre er dette den naturlige måde at nedbryde uddannelses- og ansættelsesbåsene på i det danske samfund.

Jeg håber, jeg med disse jordnære betragtninger kan sætte noget i gang hos ministeren,